

אנחנו שבעה חדשים אחרי המלחמה. עד כה לא הגיענו לשלוום.

למה? המלחמה היתה משורר לעربים. לא קל לשנות כוונת אחרי עשרים שנה.

עם זה סימנים ראשוניים לשינויים. ויבוה פנימי בעולם היהודי.

ולק ממשיך בדרכיהם הקודמות - לוחמות, טירור, חימוש והכנות למלחמה.

באן מלאאת ברית המועצה תפקייד מסוכן - עידוד הלוחמות. הספקה נסח.

ולק אחר מתחילה לחפש דרכי מדשות, אבל זה עוד לא הבשיל.

החדשנים הבאים יכולים להביא לשינויים פוליטיים פנימיים במדינות ערבי.

כה אנחנו עושים ביחסיהם?

כול סכנות המלחמה אנו עוסקים בחידוש ארגוני וציוויל של אהיל.

טרתנו ליזור כח הרמעה גדול, שיבחר ויראה ברורות שאין שם סיכון לנוכח ערבי.

דבר זה מטייל עופם על המשק הישראלי ובן יש צורך במיסים ובזיהום כסף.

דבר זה מחייב גם למאץ רכש גדול - גומף לייזור העצמי.

העומס כבד - אבל אנחנו יכולים לעמוד בו.

בצד אחד מטה תומכים בזיהום לאוותא אגדותיהם ב-100,000 מילון נסח, בצד השני,

בצד שני אנחנו פועלים בשטחים המוחזקים כדי להבהיר שאין מקום ל"תקווה" שנחומרת סבבניתם.

רוב נסיגות הטירור נכשלו, אבל זה לא אומר שלא יתכן שאי-פעם אי-שם יצליה נסיגון.

агנו מוגדים לבודד את הטרוריסטים מהאוכלוסייה הערבית - ובוואלה.

אנו מראים לאומלוסיה שמסוכן לעוזר לטרור - וכדי להיות בשלום עם
הישראלים.

אנו מעלים את רמת החיים והשירותים בשטחים.

טרחונו הראשונה הייתה להציג את החיים האזרחיים למלול התקין, וזה חור
פזול עצם של החובבים, חור מינימום התערבות. מארה זו הושגה במידה רבה.

הופעלו כל השירותים הציבוריים, חינוך, חבורה, בריאות. בשטח זה נחטטו
כטווות המרי בשטח הכללי - חדשנו קשרים יסודיים. כך, למשל, הופעלו קשרי
הසחר עם מדינות ערב.

הזרמו סכומי כף לשטחים, כדי להפיע את הכלכלה - ערבות פטלהית לאישראלי
של 10 מיליון.

הפענו עבודות בבוריות בקנה מידה גדול. מועדים כ-7000 איש כדי למגע
אבטלה. א

עד סוף שנת התקציב גזרים לשטחים המוחזקים כ-100 מיליון לי". מtower זה
כשתי שליש מקציב דג'il ושליש מקציב פיתוח ותשוכה.

החותמאות של צעדיים אלה - חיובית ואננו מתקוונים להזמין ולהעלות את רמת החיים

והתעסוקה גם בעתיד.

בינתיים אנו צדיכים בשימה ארוכה. אם נגלה אורך רוח - גגי' למ"מ

ישיר ולשלום שיבטיח את האינטנסיטט של ישראל, אה שלומה ובטהונה.